

Sygn. akt: **IC 1242/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. N. K. w dniu 20 listopada 2015 r.

sprawy z powództwa **(...) sp. z o.o. w T.**

przeciwko **P. A.**

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty z 02 października 2014 r. wydany przez (...) Wydział I Cywilny w sprawie (...)w części co do pozwanego P. A. i w tej części powództwo oddala;

II. zasądza od powódki (...) sp. z o.o. w T. na rzecz pozwanego P. A. kwotę 1.010 zł (jednego tysiąca dziesięciu złotych) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka **(...) sp. z o.o. w T.** wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla, że pozwani K. W., **P. A.** i J. B. mają solidarnie zapłacić na rzecz powódki kwotę 26.927,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02 września 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka jako prawny posiadacz weksla in blanco wystawionego przez K. W. na zabezpieczenie wiarygodności z umowy pożyczki przysługującej powódce wobec tej pozwanej, poręczonego w ramach poręczenia wekslowego przez pozwanych P. A. i J. B., wypełnił posiadany przez siebie weksel na sumę zadłużenia pozwanej K. W. w kwocie 26.927,60 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 02 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt (...)przez (...) orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego zarzuty złożył pozwany P. A. wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości..

W uzasadnieniu pozwany podał, iż powódka nie udowodniła, że wypowiedziała pozwanej K. W. umowę pożyczki nr (...) z 09 marca 2012 r. w trybie przewidzianym w §14 Ustawy o kredycie konsumenckim, który obowiązywał na mocy postanowień łączącej strony umowy, a w konsekwencji nie wykazała wymagalności roszczenia zwrotu kwoty niespłaconej pożyczki. Pozwany podniósł, że zgodnie ze wskazanym trybem do wypowiedzenia umowy niezbędne jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek – nie zapłacenie przez konsumenta w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności; wezwanie konsumenta przez kredytodawcę (w trybie określonym umową) do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy oraz brak uregulowania zaległości przez konsumenta mimo upływu wskazanego terminu. W niniejszej sprawie natomiast, powódka jednocześnie wypowiedziała umowę i wezwała K. W. do zapłaty zaległej kwoty.

Pozwany podniósł ponadto, że wskazaną umową objęte były cztery kolejne pożyczki. Tymczasem dołączony do pozwu „Plan ratalny pożyczki gotówkowej dla (...) od (...) do (...)” przewiduje spłatę należności w racie łącznej,

bez wyszczególnienia na poszczególne pożyczki. Nie pozwala to na weryfikację sposobu zaliczania kolejnych wpłat dokonywanych przez K. W. oraz ustalenie czy faktycznie zalegała z dwoma ratami miesięcznymi za poszczególne zobowiązania.

Przedstawione przez powódkę dowody nie pozwalają także, zdaniem pozwanego, na poczynienie ustaleń co do wielkości zadłużenia pozwanej z tytułu niespłaconych umów pożyczki.

Zgodnie z deklaracją wekslową powódka miała prawo do wypełnienia weksla jedynie w razie nierozliczenia się przez wystawcę ze swoich zobowiązań, a ta okoliczność nie została przez powódkę wykazana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 09 marca 2012 r. powódka (...) sp. z o.o. w G. (obecnie (...) sp. z o.o. w T.) oraz pozwana K. W. zawarły umowę pożyczek gotówkowych nr (...).

W §3 tejże umowy wskazano, iż wysokość pożyczki określa jej krotność w tym wypadku równą 4 po przemnożeniu przez wartość pożyczki równą **20.000 zł**. Stawka opłaty przygotowawczej wynosiła 5%, stawka opłaty administracyjnej 10 zł dla każdej krotności. Nominalna stopa procentowa wynosiła 2,99%. Nominalny czas spłaty 8 lat.

W §8 umowy określono skutki nie wywiązania się z przyjętych zobowiązań. Punktem 1 ustalono, iż w razie powstania zaległości, bądź uiszczenia raty w niepełnej wysokości, wpłata w pierwszej kolejności zaliczona będzie na pokrycie zaległych opłat, następnie na odsetki, a dopiero potem na zaległe raty, zgodnie z planem ratalnym. W punkcie 2 wskazano, że w stosunku do Klienta, który otrzymał pożyczkę, a który:

- a) nie dokonał w terminie spłaty jednej raty miesięcznej, zostaną doliczone odsetki karne w wysokości maksymalnej dopuszczalnej przepisami prawa. Odsetki będą liczone od zaległych rat kapitałowych;
- b) nie dokonał w terminie wypłaty dwóch rat miesięcznych pożyczkodawca może rozwiązać umowę w trybie przewidzianym w art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim. W tym wypadku pożyczkodawca wypowie umowę po uprzednim, pisemnym wezwaniu pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy będzie wynosił 30 dni.

W punkcie 3 ustalono, iż w trakcie trwania wypowiedzenia klient może powrócić do planu ratalnego pod warunkiem spłacenia wszystkich zaległych rat i opłat, oraz podpisania porozumienia o powrocie do ratalnej spłaty pożyczki.

Następnie w punkcie 6 stwierdzono, że w przypadku, zalegania z co najmniej dwoma ratami pożyczkodawca może również wystosować (nie częściej niż raz w miesiącu) upomnienie do klienta i poręczycieli. Każdorazowe wystawienie upomnienia czy to do poręczyciela czy do pożyczkobiorcy podlega opłacie w wysokości 15 zł.

Dowód : umowa pożyczki gotówkowej nr (...), k. 9-11.

Jako zabezpieczenie umowy pozwana K. W. wystawiła weksel in blanco z klauzulą „bez protestu” wraz z deklaracją wekslową. W deklaracji wskazano, że powódka ma prawo wypełnić weksel w każdym czasie, aż do chwili spłaty wszystkich rat kompletnych, na sumę odpowiadającą zadłużeniu K. W. wobec (...) sp. z o.o. z tytułu przydzielenia pozwanej K. W. pożyczki gotówkowej nr (...) wraz z wszystkimi kosztami egzekucyjnymi. Jednocześnie weksel in blanco poręczony został przez P. A. i J. B..

Dowody : uwierzytelniona kopia wypełnionego weksla, k. 5; deklaracja wekslowa, k. 7.

W dniu 11 stycznia 2013 r., powódka, bez uprzedniego wyznaczenia terminu do uregulowania zaległości, wypowiedziała pozwanej K. W. umowy pożyczki objęte umową (...). Wypowiedzenia zostały pozwanej doręczone dnia 29 stycznia 2013 r.

Dowody : wypowiedzenia umowy wraz z zpo, k. 40-44.

Dnia 12 lipca 2013 r. powódka wypełniła weksel in blanco na kwotę 26.927,60 zł.

Dowód : uwierzytelniona kopia wypełnionego weksla, k. 2.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości Sądu, dlatego Sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w stosunku do pozwanego P. A. nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Między stronami bezspornym pozostawał fakt podpisania umowy pożyczki nr: (...). Spór stron sprowadzał się do ustalenia, czy powódka istotnie mogła wypowiedzieć umowę pożyczki i w konsekwencji wypełnić weksel in blanco.

W świetle treści art. 720 §1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z uwagi na wniesienie przez pozwanego zarzutów odnoszących się do treści łączącego strony stosunku podstawowego, spór w niniejszej sprawie przeniósł się częściowo ze stosunku prawa wekslowego na ogólną płaszczyznę stosunków prawa cywilnego. Przedmiotem badania Sądu pozostaje jednak w dalszym ciągu roszczenie wekslowe, ustalenia wymaga jedynie czy i w jakim zakresie podniesione przez dłużnika zarzuty, oparte na stosunku cywilnoprawnym lub na treści tzw. deklaracji (porozumienia wekslowego) czynią roszczenie powódki bezzasadnym. Sąd Najwyższy w wyroku z 23 października 2008 r. w sprawie o sygnaturze akt: V CSK 71/08 stwierdził, że to na pozwanym kwestionującym dochodzone roszczenie spoczywa ciężar udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z porozumieniem, a więc, że wierzytelność wynikająca z umowy leasingu nie istnieje lub jest niższa niż dochodzona przez powoda. Nadto, rozkład ciężaru dowodu w niniejszym postępowaniu wynika ze specyfiki postępowania toczącego się po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, skutkiem czego to pozwany winien udowodnić podniesione przez siebie twierdzenia oraz zarzuty, kwestionujące zasadność istnienia tytułu egzekucyjnego, jakim jest wydany przez Sąd nakaz zapłaty.

Zgodnie natomiast z art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo Wekslowe, jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Pozwany zgłosił zarzut niezgodnego z prawem wypełnienia weksla, wskazując, iż wypełniony został bez dochowania przewidzianej umową pożyczki procedury, w szczególności wypowiedzenia łączącej strony umowy bez uprzedniego wezwania pożyczkobiorcy do uregulowania zadłużenia.

Powódka oraz pozwana K. W. w zawartej umowie pożyczki gotówkowej przewidziały tryb wypowiedzenia przedmiotowej umowy. W §8 pkt 2 lit. b ustalono, iż jeżeli klient nie dokonał w terminie wypłaty dwóch rat miesięcznych pożyczkodawca może rozwiązać umowę w trybie przewidzianym w art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim. W tym wypadku pożyczkodawca wypowie umowę po uprzednim, pisemnym wezwaniu pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy będzie wynosił 30 dni.

Analizując stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd za stronę pozwaną stwierdził, iż nie została zachowana procedura wypowiedzenia umowy przewidziana w §8 pkt 2 umowy, zgodnie z którą najpierw powódka powinna była wezwać do zapłaty zaległych rat, wyznaczyć pożyczkobiorcy siedmiodniowy termin na ich zapłatę pod rygorem wypowiedzenia

umowy, a dopiero następnie ewentualnie złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Pozwany zakwestionował, aby taka procedura została zachowana, podniósł, że powódka pismem z 11 stycznia 2013 r. jednocześnie wezwała do zapłaty zaległości i wystosowała wypowiedzenie, bez zachowania tygodniowego terminu do uregulowania zadłużenia. Przy czym należy zauważyć, iż powódka nie przedstawiła żadnego dowodu, który by potwierdził zachowanie trybu wypowiedzenia przedmiotowej umowy. Strona powodowa zaprzeczyła wprawdzie, by pomiędzy stronami dochodziło do wymiany korespondencji w styczniu 2013 r., jednakże sama taką korespondencję do akt sprawy przedłożyła. Powódka wskazywała też, iż wzywała pozwaną do zapłaty (pismem z 12 lipca 2013 r.). Abstrahując nawet od faktu, iż wezwanie to nastąpiło po wypowiedzeniu umowy, należy zauważyć, że nie jest to wezwanie do uiszczenia zaległych rat, a wezwanie do wykupu weksla i zapłaty całej należności wynikającej z umowy. Tym samym argumenty strony powodowej są jedynie głośną polemiką z zarzutami pozwanego i nie znajdują odzwierciedlenia w stanie faktycznym. Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała także innej przesłanki wynikającej przywołanych postanowień umowy, a mianowicie by istniała zaległość w wysokości dwóch nieuregulowanych rat w dacie wezwania (którego – nota bene nie było). Nie wykazała nawet, by zaległość taka istniała w dacie wypowiedzenia umowy. Należy podkreślić, że pozwany ową okoliczność zakwestionował.

W konsekwencji należało uznać, że wobec braku zachowania prawidłowego toku wypowiedzenia umowa pożyczki nie została skutecznie wypowiedziana, a tym samym powódka bezpodstawnie wypełniła weksel in blanco zabezpieczający pożyczkę zaciągniętą przez pozwaną K. W. i przedstawiła go do zapłaty.

Zgodnie z art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Mając na uwadze powyższe, oraz fakt, że zarzuty od przedmiotowego nakazu skutecznie złożył jedynie pozwany P. A., Sąd w punkcie I wyroku na podstawie art. 496 k.p.c. oraz art. 481 k.c. uchylił nakaz zapłaty z 02 października 2014 r. w części co do tego pozwanego i w tej części na mocy art. 10 a contrario prawa wekslowego powództwo oddalił.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 k.p.c. Powołany przepis stanowi bowiem, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z tych też względów Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego P. A. kwotę 1.010 tytułem zwrotu kosztów procesu, które stanowi uiszczona przez niego opłata od wniesionych zarzutów.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)